

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Dialecticam, siue Scientiam de Veritate, in decem libros
distributam

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

X. Oppositio, æquipollentia, & conuersio propositionum singularium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95210](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95210)

sitionis, cum conuertit, reduci posse ad simplicem paulò fufius v'urpatam: & tamen ea communiter, & merito distingui solet, ac velut non superflua admitti: ergo similiter in præfenti, &c. Rursus conuersio per accidens propositionis vniuersalis negatiuæ reduci potest ad eiusdem conuersionem simplicem, & ex ea necessarîo sequitur: nam esse non potest, vt hæc propositio exempli g. nullus homo est equus, inferat simpliciter hanc, ergo nullus equus est homo, quin etiam per accidens deducat istam, quæ est prioris conuertentis subalterna, ergo aliquis equus non est homo: quis tamen ob id aulit, conuersionem simplicem, & per accidens confundere, aut alteram, supposita altera, velut superuacaneam damnare. Par autem ratio est in præfenti. Atque ad has duas conuersiones mixtas præter alias fortasse respexit Auerfa tract. 3. instit. cap. 6. ad eius finem inquit, tribus conuersionum generibus communiter circumferri solitis adici posse alia non pauca.

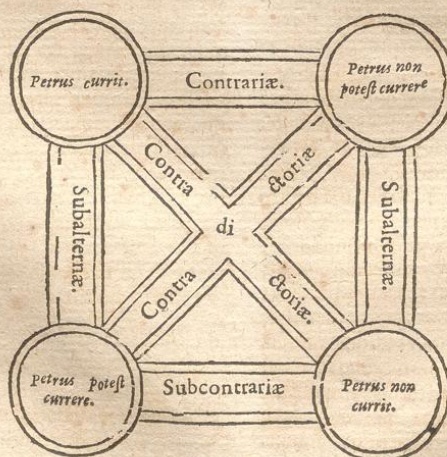
CAPVT X.

Oppositio, aequipollentia, & conuersio propositionum singularium.

81 **H**Actenus actum est, vt plurimum, de oppositione, aquipollentia, & conuersione propositionum vniuersalium absolutarum, atque simplicium, à quibus non potuimus abstinere sine claritatis dispendio, quamuis propositum nobis fuerit doctrinam generalem tradere: reliquum est, vt propositionibus singularibus, hypotheticis, & complexis eandem applicemus doctrinam. Ordior autem à singularibus, quas authores plerique, aut parcè delibant, aut omninò prætermittunt, fortassis, quia in scientiis haud sunt adeo frequentes, ac sic statuo: hæc propositio ex. g. Petrus currit, & hæc, Petrus non currit, contradicunt, siquidem, nec simul veræ, nec simul falsæ esse possunt. Deinde hæ, Petrus currit, Petrus non potest currere, contrariantur, eo, quod simul veræ esse nequeant; quo enim pacto currat, qui non potest currere, cum tamen simul falsæ esse queant, videlicet, si Petrus ad currendum expeditus non currat, & magis nolit, quam nequeat currere: tum etiam, quia secunda plus negat, quam ad pri-

mam falsificandam oportet. Rursus hæ, Petrus non currit, Petrus potest currere subcontrariæ sunt: possunt enim esse simul veræ, non tamen simul falsæ, quando ad falsitatem primæ opus est, vt Petrus currat, eo autem ipso, quod Petrus currat, nequit falsum esse, eum posse currere, quod affirmatur per secundam; siquidem ab actu ad potentiam valet consequentia. Atque ex hoc principio, quo nullum inter dialecticos notius, colligitur demum, has esse subalternas, Petrus currit, Petrus potest currere, prior enim continet posteriorem, eaque infert, & non è conuerso: item haud minus peripicuum est, has esse subalternas, Petrus non potest currere, Petrus non currit: prima namque continet secundam, eamque efficit, & non è contrariò: cuius ratio est, quoniam vti ab actu ad potentiam affirmatiuè est euidentis consequentia, licet non retrorsum, ita etiam à potentia ad actum negatiuè, siue, quod perinde est, à carentia potentia ad carentiam actus, quamuis non è conuerso, ea est haud minus euidentis, atque manifesta.

82 Porro hæ oppositio est merè virtualis, non formalis, si solam contradictionem excipias, eo, quod non affirmetur, & negetur vnum de alio formaliter, sed duntaxat vnum virtualiter, & æquiuenter: etenim in his, Petrus currit, Petrus non potest currere, aliud formaliter affirmatur, aliud negatur; siquidem cursus, & potentia ad cursum formaliter differant: ceterum virtualiter idem in eis affirmatur, & negatur, cum carentia potentia includat carētiā actus; quare secunda negans formaliter potentiam, virtualiter actum negat, & prima affirmans è diuerso actum formaliter, & potentiam virtualiter affirmat. Atque eadem est ratio de subalternis, & subcontrariis. Confirmatur; Hæ propositiones, Petrus amat virtutem, Petrus odit virtutem omnium consensu sunt oppositæ quodammodò, nec potest vna, & alia simul esse veræ: atqui aliud, & aliud formaliter prædicant ambæ, solumque virtualiter negat vna eundem amorem, quem affirmat altera, & similiter idem odium, quod adstruit vna, tantum virtualiter, destruit, & inficiatur altera: hic ergo modus eiusdem negandi, & affirmandi non tollet oppositionem contrariam, subcontrariam, & subalternam à nobis in præfenti traditas. De contradictione singularium non est ambiguum, quin sit etiam formalis, ac stricta, quandoquidem de Petro v. g. idem cursus affirmatur, & idemmet negatur.

83 Quod attinet ad æquipollentiam propositionum singularium, ex tribus regulis comprehensis se-

quenti versiculo. Præ contradic, Post contra, Præ, Postque subalter, prima in singularibus non tenet, si enim